

МИЛЕ МАРКОВСКИ НА СЛЪНЦЕТО

chitanka.info

ПЪРВИТЕ КРАЧКИ И ПРОЛЕТНИТЕ ЧУВАЛИ

Посрещна ни златиста платноходка. Управляваше я слънчево дете. Поздрави ни като стари приятели. Множество деца ни махаха, усмихвайки се.

— Добре дошли!

— Добре дошли!

Със златна каляска се издигнахме във въздуха и се намерихме пред дворец със зелени врати и сини прозорци.

— Тук ще живеете!

В голямата градина шумоляха разноцветни фонтани. От зелените пръскаше зелена вода, от сините — синя. По жълтите дървета излитаха и кацаха птици със златисти опашки.

Дворецът приличаше на кораб. От прозорците се спускаха ленти.

— Слънцето сега е заето. Най-сърдечно ви приветства. Щом намери малко време, ще ви приеме — говореше детето. Каква пленителна усмивка имаше! И какви красиви сини очи!

— Сигурно сте уморени след дългия път?

Рибата отиде да си почине. Преди да влезе в двореца, посрещнаха я обитатели със зелени коси.

Тръгнахме с детето на Слънцето.

— Добър ден — казваше то на минувачите, подарявайки им по една усмивка, която веднага се превръщаше в цвят. Не можах да разбера дали усмивката му бе цвете, или пък цветето беше усмивка.

Но изведнъж детето сякаш се обезпокои. Не изчезна усмивката му, но то бързо се затича.

Озовахме се на хоризонта.

Там се събираха облаци. Идваха с кораби, с лодки, с файтони, с влакове и кънки. Бяха разноцветни, но все повече потъмняваха. И си шепнеха, без да поглеждат към слънчевото дете. Заприличаха ми на хора, които, когато се поздравяват, не те гледат в очите, а виждат земята. Но може ли винаги да се гледа надолу?

И облаците вдигнаха очи.

Детето им се усмихна, нежно ги погледна и те лека-полека прибраха палатките си.

— Нима Слънцето се плаши от облаците?

— О, не!

— Тогава?

— Аз се страхувам за тях. Могат ли облаците със своите няколко дъждовни капки или снежинки да навредят на Слънцето? В никакъв случай? Тогава защо напразно трябва да се самоунищожават?

Пред нас се извисяваше висока ограда. Вътре много чували бяха подредени на площадки. Слънчовото дете дръпна сребърна дръжка. Чуvalите изхвъркнаха навън и започнаха да се отварят. Много слънчеви лъчи полетяха надолу.

— Сега на Земята ще настъпи пролетта! — гордо каза детето и ме хвана за ръка. Подскочихме. В голямата стая имаше много люлки. Люлеех се и на тавана, като на екран, виждах как в някаква друга стая и Рибата се люлее. Две момичета я разхлаждаха с големи ветрила.

ГОЛЕМИЯТ НЕБЕСЕН ДУШ

В наша чест пееше хор на славейчета.

Оркестрантите бяха с жълти папионки.

Рибата слушаше унесено.

Славейчетата пееха като деца.

Замаян от красивата музика, затворих очи:

„Ще ми повярва ли някой, че наистина съм бил на слънцето?“

И чух далечни подигравателни гласове:

„Никой! Никой!“

Натъжих се:

— Но защо сте несправедливи, когато наистина съм бил!

— Как може там да се живее, нали е слънце — пек!

— Не е вярно! Първо и първо, на слънцето не е горещо, защото, ако е така, самите слънчови жители няма да могат да живеят. Второ и второ, ако тук е горещо, как аз мога да живея?

Тихо се усмигнах. Музиката нахлу в душата ми. Чувствувах се като на плаж, когато лъчите ме галят, гледам към морето и мечтая.

— Добре, да се съгласим, че наистина си бил на слънцето, което, разбира се, въобще не е възможно — отново чух гласове, но... какво става там?

— Както ви е известно, на слънцето Слънцето нито изгрява, нито залязва. Само няколко минути няма слънце, иначе винаги си има... Може би ще се запитате: как може да се живее без вода, дъжд, сняг и облаци? В началото и аз се чудех. Но после се убедих, че всичко е възможно. Преди два дни детето на Слънцето ми рече:

— Рамче, искаш ли да се изкъпеш?

Съгласих се, макар че това не е кой знае какво удоволствие.

— Кой ден сме? — попита ме детето. — Така ли? Та днес е денят за колективна баня.

Качихме се на най-високата планина. Детето повдигна ръка. Една сянка се приближаваше. Когато дойде над нас, започна да се увеличава.

Не повярвах, както и вие не вярвате:
Нима слънцето може да бъде засенчено?
Но вярвате ли или не — така си беше.
Сянката бе един огромен душ.

Детето дръпна дръжката му и дъждовните капки тръгнаха. Както се досещате, те бяха разноцветни. Слънчовите жители подскачаха. Може би водата им се виждаше много гореща.

Половин ли, един час ли валеше цветен дъжд, а после детето пусна дръжката и дъждът спря, и веднага всичко изсъхна.

Появиха се бели престилки. Сресваха измитите глави на жителите.

Пак ли не ми вярвате?
Е! Ваша си работа!
Но вярвате или не — така си беше.
Концертът в наша чест завърши.

С Рибата дълго и силно ръкопляскахме. Отидохме да вземем автографи от изпълнителите.

Имам си в къщи цяла такава тетрадка със слънчеви подписи.

РАЗГОВОР С БАЩА МИ

Помолих за светкавичен разговор. Моят баща, писателят, може да се разтревожи. Вече толкова дни не съм му се обаждал.

— Ало, татко!

— Рамче, ти ли си? Палавник такъв! Къде си? Откъде се обаждаш? — Разбрах, че татко наистина е развълнуван.

— Аз съм на слънцето!

— Какво дърдориш?

— Нищо. Казвам ти, че се обаждам от слънцето.

Краткотрайна тишина.

— Нищо не разбирам! — Татко беше объркан.

— Ами нищо няма за разбиране. Чакам да ме приеме Слънцето и после с Рибата ще се върнем и всичко ще ти стане ясно.

— Слушай, я не се шегувай, защото...

— Ха! — Сега пък аз се разсърдих. — Когато ти казвам къде съм, трябва да ми вярваш! На децата винаги трябва да се вярва!

— Така си е, но...

— Няма но, няма не...

— Добре, добре, но какво има там?

— Как какво? Тук има слънце. Има и едно дете, което е със сини очи, синя блузка и най-очарователна усмивка.

— Вода има ли?

— Има, но е жълта и ѝ казват оранжадова вода. Зелената вода не е за пиене, а дъждовната е само за къпане.

— Сняг вали ли?

— Разбира се! Но не е бял и не е сняг. Това е хем сняг, хем не е. На земята няма такъв и затова не мога да ти обясня. Но ти обещавам: ще увия малко тукашен сняг в салфетка и ще ти донеса, за да го разучиш.

— Нищо не мога да разбера! Знаех, че си палавник, но дотолкова голям, никога не допусках. Слушай, Рамче, ти наистина ли си на Слънцето?

Засмях се:

— Ех, какви хора! Не вярват в най-обикновените истини!

— Когато се върнеш, въобще ако се завърнеш, донеси ми документ, че наистина си бил там. Иначе няма да ти повярвам.

— Разбрах. Нещо друго?

— Нищо. Аз съм добре.

— Е, хайде, дочуване и довиждане.

Много ми стана смешно. А щом нещо е смешно, трябва да се смееш. Това и правех.

И още един разговор, но този път с Морския цар.

— Ало! Да, чувам! Докладвай докъде стигна с твоята земна мисия — чу се дълбокият, плътен глас на Морския цар.

— Но аз съм на Слънцето!

— Така ли? Много, много поздрави на моя стар приятел. Той често ме посещава в морските дълбини. Добре. Но какво правиш там?

— Тук съм с едно храбро и умно дете. Казва се Рамче. Юнак е той. Чакаме да ни приеме Слънцето. Рамче по негови си въпроси, аз за нашите.

— Горе интересно ли е?

— Много. Вчера например много се учудих. Посетих слънчевото море.

— Не те разбрах...

— Казвам: бях в слънчевото море и останах стъписана.

— Какво се е случило?

— Ами... как да ви обясня...

Рибата пелтечеше. С поглед потърси помощ от мен, но не можах да ѝ помогна: все още не бях научил техния език.

— Защо млъкна? Разказвай! — викна владетелят на дълбините.

— И тук има море! Само че водата не е солена, но не е и сладка. И се запознах с делфини, акули, медузи, риби... Те по нищо не се различават от нас. Дори ми казаха, че ние сме техни двойници. Казаха ми, че на земята имало хора, които също така са двойници на слънчовите жители.

— Това е невъзможно!

— И аз така им отговорих, но те ни поканиха на гости.

— Интересно...

— Ако разрешите, и аз мога да ги поканя.

— Съгласен съм!

— Друго няма нищо ново...

— Много поздрави на Слънцето и на твоя приятел... Как се казваше?...

— Рамче.

— О! Та това не е ли същият, който възторжено дочака моите пратеници и ги заведе в тайния град?

— Същият е, същият!...

— Целуни го!

— Добре.

— Друго!

— Нищо.

— Действуй!

— Разбрано.

Рибата се умисли. Щом за нещо трябва да се мисли, значи трябва. Рибата това и правеше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.